

LARS KLINTING

JAKEC VRTNARI

SLOVENSKA KNJIGA

Roža, ki jo ima Jakec na okenski polici, je ovenela.
»Novo bom moral dobiti,« si misli Jakec.
»Tale je tako uboga, da me kar pri srcu stiska.«

Jakec premišljuje,
kakšno rožo bi imel.
»Morda kakšno modro.
Ali pa belo. No, tudi rožnate
so prav lepe. Glej no, kaj
pa se kotrlja po tleh?«

Nejček se je težko obložen vrnil z nakupov.
Vrečka z belim fižolom, ki ga bo Jakec skuhal
za kosilo, mu je ušla iz rok.
»Čakaj, čakaj,« reče Jakec, »iz tehle fižolčkov
pa lahko še kaj zraste!«

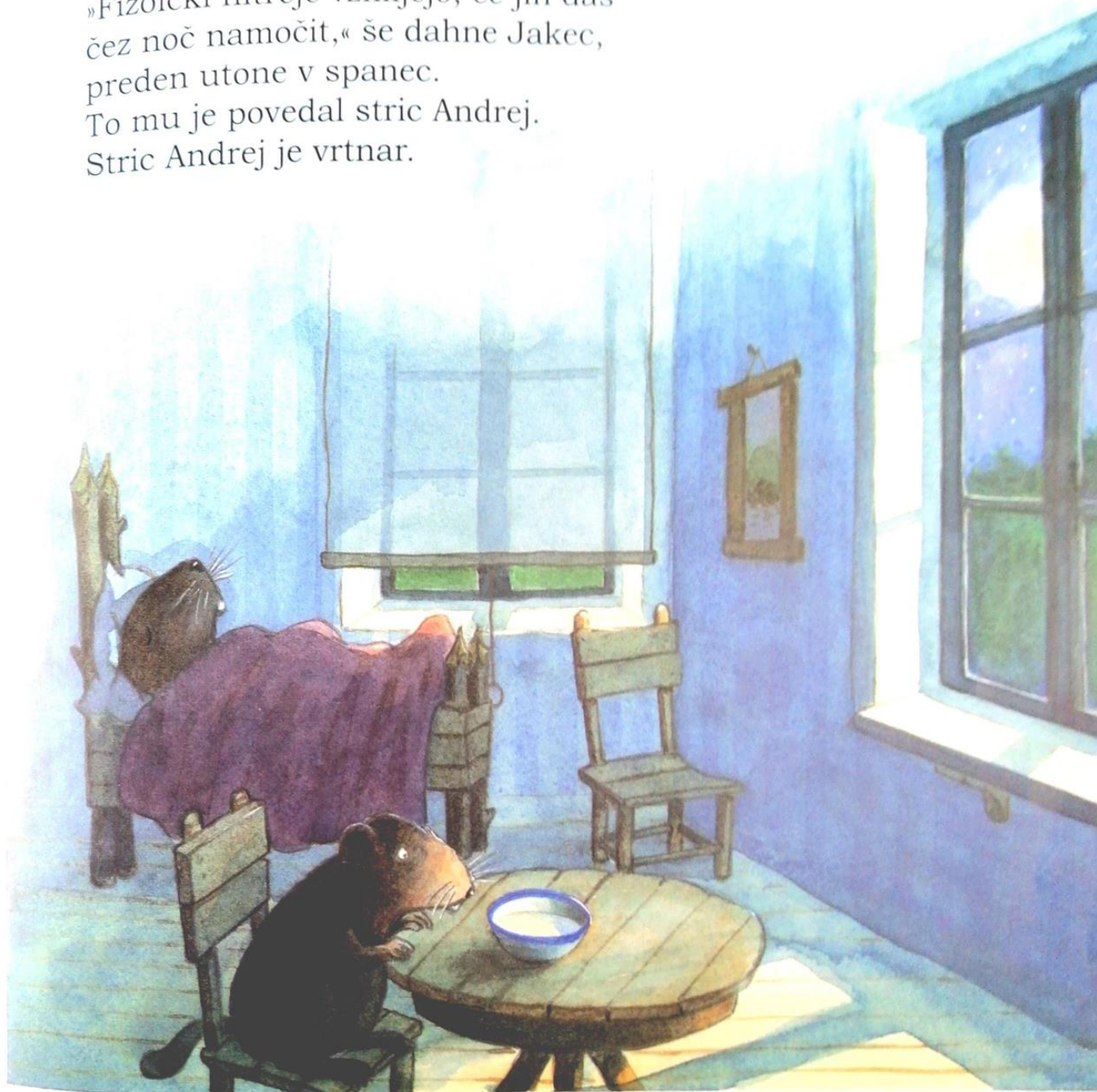

»Tako je! Na okenski polici bova imela fižol.«

Zvečer da Jakec fižolčke, ki jih bosta
z Nejčkom posadila, v skledo z vodo.

»Fižolčki hitreje vzklijejo, če jih daš
čez noč namočiti,« še dahne Jakec,
preden utone v spanec.
To mu je povedal stric Andrej.
Stric Andrej je vrtnar.

Naslednje jutro se Jakec in Nejček odpravita v stričevo vrtno lopo. V njej je polno orodja in vrtnarskih pripomočkov. Jakec si tu lahko sposodi vse, kar potrebuje. Kaže, da nekaj iščeta ...

»No, pa jo imam!« na lepem vzklikne Nejček.
»Stričevo knjigo o vrtnarjenju.«

V njej med drugim piše tudi, kako se sadi fižol.

Jakec prinese

večji cvetlični lonček

in manjši cvetlični lonček

sadilno lopatko

in vrečko prsti.

dve črepinji

Jakec luknjici na dnu lončkov pokrije s črepinjo.
Tako se prst ne bo usipala ven.
Nato lončka napolni s prstjo.

Jakec prinese fižolčke, ki jih je dal namočiti.
Zdaj so skoraj dvakrat večji kot prej.

Tudi količek, ki ga je priostril
in označil s črto, ima že pri roki.

Jakec v prst naredi jamice. Po tri v vsakem lončku.
Količek potisne v jamico točno do črte. Tako bodo
vse jamice ravno prav globoke.
Nejček v vsako od jamic spusti po en fižolček.
Potem čeznje nasuje malo prsti.
»Nekaj fižolčkov je še ostalo,« reče Nejček.
»No, za te bom pa jaz poskrbel,« mu odvrne Jakec.

Nejček zdaj prinese še škropilnico ...

... in previdno zalije.
»Pa nikar preveč ne zalij,« mu svetuje Jakec.
»Fižolčki ne smejo plavati v vodi.«

Medtem ko Nejček zaliva,
se Jakec izmuzne ven
in posadi še preostale fižoleke.
Posadi jih na gredico pred hišo,
kjer je sončno in toplo.

Kadar kaj sadiš, je treba biti potrpežljiv.
Fižolčkom ne moreš kar reči,
naj malce pohitijo.
Ne preostane ti drugega,
kot da čakaš in pridno zalivaš.
«Ampak da pri sajenju fižola
potrebuješ toliko potrpljenja,
si pa res nisem mislil,»
se čudi Nejček.
«Skoraj teden je že,
kar sva jih posadila.»
Nekega jutra pa ...

»Jakec! Jakec! Zdaj so pa le pokukali na plano!«

Vsi Nejčkovi fižolčki so vzklili.
V Jakčevem lončku pa sta pognala le dva.

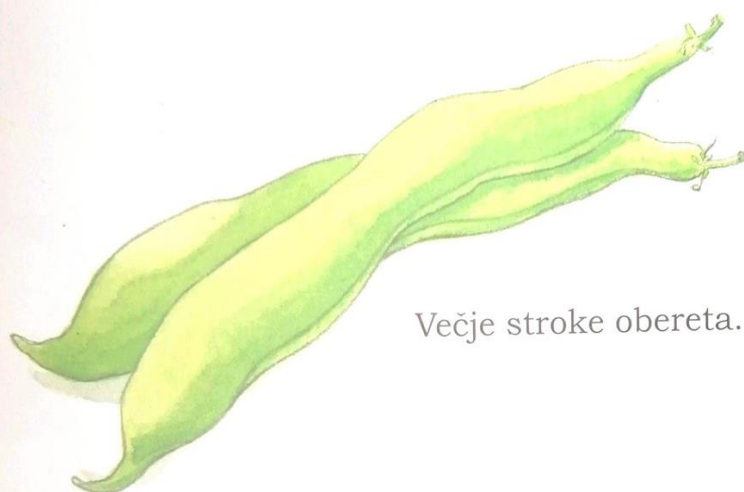
Jakec prinese nekaj bambusovih palic. Previdno jih porineta v lončka. Prav do dna. Tako se bo lahko fižol, medtem ko bo rasel, lepo vzpenjal.

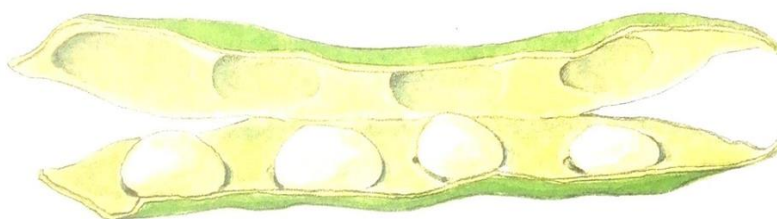
Fižol zalivata vsak dan in rastlinice rastejo in rastejo.

In še kar rastejo. Listje je zdaj že povsem zakrilo okno. »Glej no, glej, kakšni lepi cvetovi,« reče Jakec. »In kakšni lepi FIŽOLI,« mu odvrne Nejček.

Večje stroke obereta.

V vsakem stroku je po več fižolčkov.

Vsak od fižolčkov ima belo kožico.

Pod njo so fižolčki zeleni.

Jakec in Nejček s skupnimi močmi iz strokov
izluščita fižolova zrna in jim odstranita kožico.
To je včasih precej zamudno opravilo.
Fižol dasta za nekaj minut kuhat,
potem pa ga streseta na krožnika.
Da bo fižol še bolj slasten,
Jakec še toplega zabeli s kančkom masla.

»Samo pomisli, kaj vse lahko nastane
iz petih kupljenih fižolčkov,« reče Jakec.
»Vse poletje ti krasijo okno, za povrh pa si
iz njih lahko pripraviš še slastno kosilo.«
»Nekaj bi ti rad pokazal, Nejček. Tamle na gredi.
Pridi, greva pogledat ...«

»Ampak saj tudi tu raste fižol,« se čudi Nejček.
»Le odkod se je vzel?«
»Hm, kdo bi vedel,« reče Jakec.
»No, zdaj ga bova tudi jutri lahko imela za kosilo,
kaj praviš?«
»Mmm, krasno,« veselo vzklikne Nejček.